

Poznanie a hodnota modlitby...

Raz som mal prednášku o modlitbe. Po jej skončení prišla za mnou jedna talianska učiteľka a priznala sa, že má ku modlitbe neustály odpor a povedala aj psychologický dôvod tohto odporu. Keď mala osem rokov a mala ísť na Prvé sväté prijímanie, musela sa zúčastniť samozrejme prípravy, ktorú vtedy viedla jedna nevrľá sestra. Deti sa museli naučiť naspamäť modlitby, ktorým veľmi nerozumeli a keď sa pomýlili sestra ich stále okrikovala. Doma si mame sťažovala na to aké je to nepríjemné a že už nechce chodiť na tie stretnutia, ale odpoveď bola veľmi jasná: „Musíš!“ V takejto situácii sa samozrejme nenaučila modliť sa, ba naopak získala k modlitbe odpor. Po tomto osobnom vyznaní ma dotyčná učiteľka pochválila, že som hovoril zrozumiteľne o modlitbe a ukázal som jej, že aká je modlitba dôležitá k životu. Samozrejme, poďakoval som jej a zamĺčal som pri tom svoju pochybnosť: „Stačí ku tomu, aby sa človek naozaj modlil, iba to jednoduché presvedčenie, že je to rozumné?“ Neopýtal som sa jej, či sa bude odo dnes aj ona už pravidelne modliť.

Stretávame sa tu s dvojakým postojom ku konaniu dobra. Na jednej strane je to tvrdý moralizmus, ktorý pozná len jeden dôvod: „To sa musí!“ A keď si niekto neplní dobre svoju povinnosť, stihnú ho tresty nielen po smrti, ale už aj tu na zemi. Jeden z prísnych zástancov tohto postoja mi často opakoval zásadu: „Na svete idú vždy dva hriechy spolu – jeden je hriech toho, kto robí zlo, a druhý toho, kto ho trpí.“ Teraz nebudeme diskutovať o tom, aké úspechy majú títo zástancovia prísnych mravov. Príklad onej učiteľky, ktorá sa nenaučila modliť, nie je veľmi povzbudivý.

Hovorí sa, že stredoveká spoločnosť bola moralistická – prikazovala a nútila. Ako reakcia proti tomuto násilnému poriadku sa objavil smer, ktorý voláme osvietenectvo. Jeho princíp sa dá ľahko vyjadriť: Dobro sa neuskutočňuje prostredníctvom vonkajšieho nátlaku, je preto potrebné osvietiť myseľ, aby človek videl, že je dobro naozaj dobré, a aby sa o tom aj sám presvedčil. Potom bude konať dobro vedome a dobrovoľne. Znovu sa ale vraciame ku otázke: „Stačí pre konanie dobra, iba jednoduché presvedčenie, že je to rozumné? Už starý rímsky básnik Ovídius sa priznal: „Vidím, čo je dobré, a schvaľujem to, ale žiaľ! robím samé zlé skutky.“

Po prvej svetovej vojne sa v Mníchove konal veľký kongres pedagógov. Jeho hlavnou myšlienkou bolo riešenie problému: mládež sa v školách učí veľa úžasných vecí (nikdy predtým nebolo totiž vzdelanie na takej širokej úrovni), ale má to jednu nevýhodu – študenti nevedia, čo majú s tými vedomosťami robiť, a tak sa zdá, že nemajú pre nich význam. Pokiaľ nechcú pokračovať v štúdiu, veľmi rýchlo zabudnú na väčšinu z toho, čo sa naučili v škole. Chlapec, ktorý sa učil osem rokov latinčinu, už nečíta viac Cicera a po maturite si už neotvorí historické pojednanie o dejinách svojho národa. A čo sa týka náboženskej výchovy tieto skúsenosti boli ešte smutnejšie.

Pedagógovia si kládli základnú otázku: Ako dosiahnuť, aby sa z obyčajného poznania, vedomostí stala skutočná „hodnota“, že jednoducho tie vedomosti majú pre mňa cenu a význam, a je dobré, aby som bol vzdelaný, aby som poznal a vedel viac? Na vtedajšom kongrese sa propagovala tzv. aktívna výchova. Tá hovorí, že nie je správne, aby študent počul alebo čítal nejakú pravdu, ktorú sa má naučiť, ale je oveľa lepšie, keď na ňu sám príde, keď ju objaví. Neučme študenta napr. kto bol Kant a čo napísal, ale zaveďme ho do knižnice

a povedzme mu tam: „Hľadaj, kde sa čo dozvieš a potom mi o tom porozprávaj?“ Tak sa zoznámia s náučnými slovníkmi. Keď je chémia dajme im do rúk skúmavku, nech žiak sám vypozeruje, ktoré prvky sa zlučujú a ktoré nie.

Vývoj kongresu sledoval aj známy jezuita P. Sierp, ktorý sa zaoberal vtedy otázkou tzv. Ignaciánskych duchovných cvičení. Vyhlásil, že tu ide o rovnaký problém. V katechetickej výchove sa učíme náboženské pravdy. Keď sa dobre a zaujímavo vysvetlia tí, čo počujú sa ich radi a ľahko naučia. Ale z toho ešte nevyplýva, že by sa pre nich tieto vedomosti stali hodnotou, že by si ich vážili a cenili. Pri duchovných cvičeniach sa musí preto inak postupovať: nemajú to byť len dlhé prednášky, ale osobné zamyslenia, rozjímania. Ľudia, ktorí sa sami nad tým zamýšľajú, objavujú čo vyplýva z jednotlivých pravd pre ich vlastný život, a z takéhoto zamyslenia majú potom oveľa väčší úžitok než z dlhých prednášok.

Je to dobrý psychologický postreh, ale samozrejme nie je úplný. Je možné doplniť ho aj inou skúsenosťou. Opäť nám môžu pomôcť psychológovia, ktorí sa dnes zaoberajú otázkou hodnôt, teda toho čo si človek váži, čo uprednostňuje, čo má pre neho cenu. Keď nás niekto o niečom poučí, dozvieme sa, ako sme si povedali, nejakú dôležitú pravdu, myšlienku. Viac nás poteší, keď na tú myšlienku prideme sami, keď sami objavíme niečo nové a dôležité. Ale hodnotou sa táto naša vedomosť stane až keď sme s inými ľuďmi. Ukážeme si to na jednoduchom príklade: dievča pracuje v botanickej záhrade a tam ju naučili poznávať rôzne druhy rastlín a medzi nimi i kvetín. To je prvý stupeň poznania. Potom ona sama sa prechádza po botanickej záhrade a sama objaví krásu týchto kvetov a povie si: „Nemyslela som si, že sú tak pekné, pokiaľ som si ich sama nevsímala.“ To je druhý, vyšší stupeň. Ale je tu aj tretí: chlapec, čo sa do nej zaľúbil jej daroval kyticu kvetov. Až teraz majú pre ňu kvety tú najväčšiu hodnotu. Dievča si ich dokonca vylisuje a vloží si ich do knihy, či pamätníka, lebo sa jej ku nim viažu nezabudnuteľné city.

Podobne je to aj v oblasti duchovnej. V katechizme sme sa síce naučili, že Boh je náš Otec na nebesiach – to je prvý stupeň. Druhý stupeň môžeme dosiahnuť pri rozjímaní, pri zamyslení, keď samy pochopíme, že naozaj bez tejto skutočnosti božej otcovskej lásky by nebol svet taký aký je: „bol by neživým strojom alebo zhlukom náhod...?“ Nakoniec pomocou modlitby prideme i na tretí stupeň. Budeme mať skúsenosť, že keď sa k Bohu obraciame, počuje nás. Pravda o Božom otcovstve sa stala predmetom dialógu, vzťahu medzi osobami, a preto je skutočnou hodnotou. Boh je môj otec a ja sa môžem s ním rozprávať, On ma počuje, rozumie mi a má ma rád.

Týmto uvažovaním prichádzame ku záveru, ktorý nájdeme u cirkevných otcov, že totiž skutočným štúdiom o Bohu je modlitba. Tí, ktorí prešli túto duchovnú školu, túžia po tom, aby sa mohli neustále modliť. Mali by preto odísť do púšte, alebo do kláštora? To je cesta iba pre niektorých. Kto sa naučil hovoriť s Bohom ako s milujúcim Otcom, hovorí s ním o všetko i pri všetkom, čo robí a čo vidí okolo seba. A keď objaví, že to všetko okolo neho sú Jeho - Otcove dary, kytice kvetov od milého, vtedy začne mať pre neho hodnotu celý okolitý svet a všetko, čo o ňom vie. Vtedy človek pochopí, čo píše sv. Pavol: „Tým, ktorí milujú Boha, všetko slúži na dobré“ (Rim 8, 28).

Cudzie slová

Či už si otvoríme noviny, zapneme rádio alebo sledujeme televíziu, zo všetkých strán sa na nás valia slová, ktoré sú nám cudzie a ktorým často nerozumíme. Spomeňme si napríklad na Vianoce v roku 2004. Nedeľné správy priniesli správu o ničivej katastrofe v Ázii a my sme vtedy začali lepšie rozumieť tomu, čo znamená pojem cunami (sunumi), hoci bol pre mnohých z nás dovtedy neznámym.

Občas sa nám zdá, akoby problém cudzích slov zasiahol nielen moderné médiá, ale aj texty evanjelia. V tých, ktoré zaznejú na nedeľnom stole Božieho slova, budeme počuť prvé Ježišovo posolstvo, ktoré ohlasuje na začiatku svojho pôsobenia: „Robte pokánie, lebo sa priblížilo nebeské kráľovstvo“ (Mt4. 17). Na prvý pohľad je stručné a jednoduché. V jedinej vete však obsahuje celé jeho učenie. Všimnime si napríklad slovo „kajať sa“. Dnes by sme ho dlho hľadali na stránkach časopisov, lebo sa vytratilo z našej bežnej reči a tak sa nám odcudzilo. Bežne ho chápeme ako ľutovať svoje

chyby a to, čo sme urobili zle. Avšak pokánie je ďaleko obsiahlejšie. Kajať sa znamená nielen dosiahnuť odpustenie, ale aj zmenu správania a rozhodovania. Ak sme naozaj pochopili, čo robíme zle, potom prirodzene hľadáme spôsob, ako sa už nikdy nedopúšťať podobnej chyby. Kajať sa preto znamená spoznať. Pripustiť, akí sme, čo máme zmeniť, čo je nad naše sily a nevládzeme robiť inak, hoci by sme

chceli. Pokánie je odstraňovaním sebaklamov a oslobodením sa od klamstva pomýlených hodnôt a bezcenných cieľov života.

Ježiš Kristus nás vyzýva na pokánie, lebo sa priblížilo Božie kráľovstvo a ukazuje, kvôli čomu máme prehodnotiť svoj život.

Jaroslav Ivančo

FEBRUÁR 2008

Úmysly apoštolátu modlitby

Všeobecný: Aby mentálne postihnutí neboli vytlačení na okraj spoločnosti, ale aby ich rešpektovali a s láskou pomáhali žiť spôsobom hodným ich fyzického a sociálneho stavu.

Misijný: Aby inštitúty zasväteného života, ktoré tak prekvitajú v misijných krajinách, znovu objavili misijný rozmer a verné radikálnemu výberu rád evanjelia, veľkodušne prinášali svedectvo o Kristovi a ohlasovali jeho zvesť až do končín zeme.

Úmysel KBS: Aby sme vedeli obetovať aj nám drahé veci na dobré úmysly.

Jednoduchí ľudia

Verím v ľudí, normálnych, obyčajných ľudí. Ľudí, ktorí žijú a nezabudli sa smiať. Ľudí, ktorí sa tešia zo svetla, so všetkým dobrým súhlasia a ťažkosti, ktoré sa nedajú zmeniť, dokážu prijať.

Jednoduchí ľudia - nádherní ľudia

Nevidíme ich v televízii a nečítame o nich v novinách. Majú bezpečný cit pre slabomyseľnosť, ktorú často rozširujú médiá. Špina, ktorá sa prepiera na verejnosti, ich vôbec nezaujíma. Znesú nekonečne veľa, ale dokážu sa vzoprieť, ak sa siahla na korene života.

Jednoduchí ľudia - nádherní ľudia

Ľudia, ktorí bez veľkého rozruchu vyžarujú do sveta lúč lásky. Oázy v našej púšti. Hviezdy našej noci. Jediné plúca, ktorými náš svet ešte môže dýchať.

Phil Bosmans „Z lásky pre teba“

Spovedanie pred prvým piatkom

Pondelok od 17:00

Utorok od 16:00

Piatok od 16:00

Sväté omše v 3. týždni Cezročného obdobia

28.I. pondelok

18.00 na úmysel

29.I. utorok

17.00 + rodičov z oboch strán

30.I. streda

18.00 + Ján Stojkovič, manž. Terézia, zaťovia a vnučka Jarka

1.II. piatok

18.00 + Vincent Radakovič (1.výr.)

2.II. sobota

10.00 Poďakovanie za Božiu pomoc (Jubileum 50 rokov spoločného života - manželka Otápkoví)

17.00 za farníkov

Upratovanie kostola č.d. 101 – 122

3. II. 4.nedeľa v Cezročnom období

8.00 na úmysel

9.15 Poďakovanie za Božiu pomoc (Jubileum 50 rokov spoločného života - manželka Ochaboví)

Liturgický kalendár

28.I. pondelok sv. Tomáš Akvinský, kňaz, učiteľ Cirkvi

29.I. utorok sv. Valér, biskup

30.I. streda sv. Martina, panna a mučenica

31.I. štvrtok sv. Ján Bosco, kňaz

1.II. piatok Tryfón, mučeník

2.II. sobota Obetovanie Pána - sviatok

A všetci, ktorí to počúvali, divili sa nad tým, čo im pastieri rozprávali. Ale Mária zachovávala všetky tieto slová vo svojom srdci a premýšľala o nich.

(Lk 2, 18 - 19)

Premýšľanie

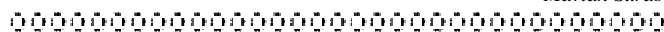
Mária bola ženou hlboko „zakotvenou“ v Bohu. Keď ju Boh poveril mimoriadnou výsadou, nazvala sa jeho služobnicou. Všetko, čo počula a prežívala, vstupovalo do jej srdca a mysle. S tým žila a o tom premýšľala. Vo svojom vnútri viedla rozhovor s Bohom. Aj táto ochota meditovať nad slovami a udalosťami ju urobila schopnou správne sa rozhodovať a múdro hovoriť.

Aj my môžeme múdro a užitočne rozprávať, keď sa naučíme premýšľať. Aj my dostávame rozličné „posolstvá“ z každej strany. Len málo z nich je užitočných. Podobne je to aj s rozličným typom informácií. Hlbavý človek ich dokáže spracovať vo svojom vnútri zanalyzovať ich, niektoré prijať a iné odmietnuť. Veriaci človek pritom komunikuje s Bohom a javy hodnotí z pohľadu evanjelia. Pomáha mu to, aby sa ešte lepšie zorientoval.

Kto nepremýšľa, nemá čo povedať. Okolo nás je mnoho ľudí, ktorí povedia mnoho slov, ale len málo z nich má nejakú cenu a hĺbku. Sú to moderní „tárajovia“, ktorí pracujú vo všetkých sférach. Sú produktmi doby, ktorá si neželá, aby ľudia premýšľali. Kto premýšľa, ten sa nedá zmanipulovať. Kto nepremýšľa, môže často svojimi slovami spôsobovať druhým bolesť. Niekedy je to vedome, inokedy nevedome. Citlivejší ľudia sa dokážu aj rýchlo spamätať a prípadne sa ospravedlniť. Ti horší si myslia, že sa nič nestalo, alebo že majú právo hovoriť, čo sa im zachce.

Sme pod rozličnými tlakmi. Ak chceme obstáť a byť iní ako nepremýšľavá masa, podobajme sa na Matku Božiu.

Marián Šuráb

Boh si nás ešte pred stvorením sveta vyvolil a zamiloval a povolal nás, aby sme boli svätí svojou láskou pred ním.

porov. Ef 1,3-6

Aj v túto chvíľu, Pane, chcem sa ti prihovoriť, alebo ešte viacej: chcem aj počúvať, chcem si otvoriť svoje srdce

a objaviť poslanie, ktoré si zveril mne osobne. Viem, Pane, že nemôžem byť plne sám sebou, ani naplniť svoj život, pokiaľ nenájdem to poslanie, ktoré zveruješ práve mne, aby som ho naplnil vo svojom živote,

v tomto svete,
v tomto prostredí a mieste,
kde práve som.

Možno som si doteraz ani neuvedomoval, že mi vôbec dáke poslanie dávaš, vôbec som nemyslel na to, ako konkrétne a s dôverou myslíš na mňa.

A nielen myslíš,
ty odo mňa niečo čakáš,
ty si pripravil pre mňa nenahraditeľné poslanie, ktoré mám splniť vo svete, ktorý si ty vyvolal k bytiu.

V dnešný večer, Pane, stojím pred tebou a chcem si uvedomovať, že ty máš so mnou svoj osobitný zámer. Čo to, Pane, vo mne vyvoláva?

Azda ma to prekvapuje?

Možno ma to napĺňa dôverou.

Naozaj dôverou, že ty to so mnou myslíš naozaj pravdivo, vážne, že so mnou počítaš, že ma miluješ. Dôveruješ mi a s dôverou si ma povolal k životu.

Ďakujem ti, Pane, za to.

Možno ma to však na druhej strane napĺňa akousi obavou: dokážem splniť, dokážem pravdivo spoznať, k čomu ma voláš?

Ty sa na mňa pozeráš a hovoríš mi ako Márii: neboj sa... neboj sa...

Ak ťa k niečomu volám, nenechám ťa v tom samého, dám ti na to aj silu...

Bezo mňa by si to aj tak nedokázal, len čakám tvoju odpoveď - či naozaj chceš,

či prijímaš moju ponúknutú ruku?

Pod', pod'...! Ver mi a pod' za mnou...!“

Čo ti, Pane, poviem?

Daj mi silu, aby som ti aj v dnešný večer,

ktorý mám rovnako naplniť,

aby som ti vedel povedať:

Áno, Pane, tu som.

Chcem plniť to, čo ty chceš odo mňa.

Lebo pre seba si nás stvoril

a naše srdce nájde pokoj iba vtedy,

keď nájde teba a spočinie v tebe.

Jozef Šuppa SJ „V dnešný večer Pane..“ Meditácie

REŤAZ LÁSKY Jedného večera sa Róbert vracal domov. Najst' si prácu v tomto malom mestečku bolo takmer nemožné. Odkedy zavreli továreň, v ktorej pracoval, bol nezamestnaný. No nestrácal nádej.

Touto cestou nechodilo veľa áut, iba robotníci, ktorí odchádzali domov. Všetci však už boli preč, len on sa zdržal.

Pomaly sa začínalo stmievať. „Mal by som trochu pridať“ pomyslel si. Takmer prehliadol staršiu pani, ktorá dostala defekt, a bezradne stála na kraji cesty. Všimol si, že potrebuje pomoc. Pani tu už stála asi hodinu. Zastavil a vystúpil z auta. Svojím zovňajškom nepôsobil veľmi presvedčivo. Bol hladný a chudobný. Všimol si, že pani má trochu obavy. Vedel, ako sa asi cíti, preto povedal: „Som tu preto, aby som vám pomohol. Sadnite si radšej do auta, tam je teplejšie. Mimochodom, volám sa Róbert.“

Keď bol s opravou hotový, pani otvorila okno a začala sa s ním rozprávať. Nedokázala ani vyjadriť svoju vďačnosť za to, že jej pomohol. Spýtala sa ho, koľko je dlhá. Bolo jej jedno, koľko povie, pretože si už predstavovala, čo všetko sa mohlo stať, keby nebol zastavil.

Róbert, aj keď často trpel nedostatkom, nikdy nemyslel v prvom rade na peniaze. Bola to pomoc človeku v núdzi a ktovie, koľkí už v minulosti podali pomocnú ruku jemu. Robil to tak vždy, zo zásady. Povedal jej, aby sa mu odplatila tým, že pomôže niekomu, kto bude potrebovať pomoc, a dodal: „...a spomeňte si pri tom na mňa.“

Počkal, kým naštartovala a odišla. Bol studený, sychravý deň, ale on sa cestou domov cítil tak dobre...

Po niekoľkých kilometroch pani zbadala vedľa cesty malý motorest. Zastavila sa, že si niečo zaje a zohreje sa pred posledným úsekom cesty domov. Obsluhovala ju čašníčka, ktorá napriek tomu, že bola asi vo ôsmom mesiaci tehotenstva, stále pracovala, a dokonca s úsmevom na tvári.

Platila tisíckorunáčkou. Kým ju šla čašníčka rozmeniť a vrátila sa do reštaurácie, pani tam už nebola. Čašníčka si však všimla, že na servítke je niečo napísané. Keď začala čítať, v jej očiach sa objavili slzy.

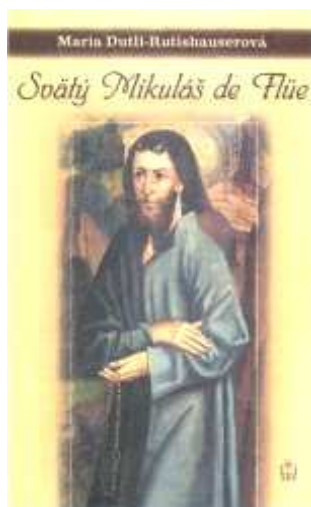
„Nič mi nedlhujete. Niekoľko ľudí mi pomohlo, teraz som ja pomohla vám. Ak mi to naozaj chcete vrátiť, urobte toto - nedovoľte, aby sa táto reťaz lásky skončila u vás.“

Keď sa čašníčka vrátila večer domov a unavená si konečne ľahla do postele, rozmyšľala. Ako mohla táto pani vedieť, koľko peňazí s manželom potrebujú? Prichystať všetko potrebné pre bábätko, ktoré sa im malo o mesiac narodiť, nebola lacná záležitosť. Vedela, ako sa kvôli tomu jej manžel trápi. Teraz tu ležal vedľa nej a spal. Jemne ho pobožkala a pošepla mu: „Neboj sa, môj milý, všetko bude v poriadku. Mám ťa veľmi rada, Róbert.“

Prijímanie plní dlane, dávanie srdce.

Margarete Seemannová

uponáhľanú spoločnosť vzor spĺňajúci kresťanský ideál. Žil vo vysokých horách, kde mal rodinu a gazdovstvo. Naporúdzi mal vždy pomocnú ruku pre každého, kto ju potreboval, avšak všetky životné rozhodnutia podriaďoval Bohu. Mikuláš sa zaľúbil do mladučkej Dorotey a zdalo sa, že ide o lásku na prvý pohľad. Ešte skôr, ako si povedali áno, dvakrát vypukla vojna a Mikuláš nastúpil do boja, aby hájil svoju vlasť. Po svadbe sa mladá dvojica presťahovala do nového domu a takmer každý rok pribudlo do ich domu dieťa. Po čase však Dorotea zbadala, že jej manžel sa občas v noci vytratí. Od ľudí počula, že je veľmi cnostný, spravodlivý a mal sa skôr stať kňazom. Keď sa mu prizerala do tváre, nevidela na ňom jedinú ľudskú chybu: bol veselý, dôsledný v láske k nej i k deťom, poctivý v práci. Keď sa ho spýtala, kam chodieval,

odpovedal, že zavše potrebuje naliehavo hovoriť s Bohom, ktorý je pre oboch

najvyššou metou. Sám nevie, ako sa to skončí, no miluje ju, rodinu i svoje gazdovstvo. To ju vždy upokojilo. Veď Mikuláš mal vždy pravdu. Aj vtedy, keď ho prizvali za člena do Najvyššej rady Obwaldu, lebo vedel otvorene a priamo povedať svoj názor, hoci nevedel ani čítať, ani písať. Prostí ľudia si ho vážili, iba tí, ktorých tlačilo nedobré svedomie o ňom

hovorili, že je svätuškár. Dorotea sa preto neľakala, keď objavila, že manželova posteľ je prázdna. Vari jej Boh nevrátil stonásobok obete, ktorú mu prináša? Niekedy bola svedkom jeho modlitby a pomáhala mu svojimi modlitbami. Mikuláša sa hlboko dotkol svet farizejstva, pretváry a nenávisti. Keď raz prekročil prah domu, zmocnila sa ho úzkosť. Necítil sa už ako doma a nevedel, čo to znamená. Vyšiel sa pozrieť vysoko do hôr na dobytok, zastal na skalnom výbežku a z jeho srdca vyšľahla vŕúcna modlitba, ktorá mala predznamenať veľké boje. Keď večer sedeli s Doroteou pod veľkou jabľoňou, Mikuláš prehovoril, no jeho monológ akoby vôbec nebol adresovaný jej: „Blíži sa čas, keď budem musieť odísť. Ten, ktorého volá Boh, nemá právo ostávať pri svojich. Bojoval som, mysliac si, že by som mohol zakúšať pozemskú lásku a súčasne spĺňať nebeskú vôľu.“ V manželkinom srdci sa najskôr zdvihla horká výčitka, no vzápätí si uvedomila, že od jej odpovede závisí celá budúcnosť. Pomaly vyslovovala svoje slová, akoby si ich jedno za druhým vytrhávala zo srdca:

„Hoci môj rozum nie je schopný preniknúť, čo Boh od teba žiada, dávam ti svoj súhlas: urob, čo veríš, že musíš urobiť.“ Pokľakli pred Ukrižovaným na stene a Mikuláš sa z celej duše modlil.

ELENA MOSEROVÁ

sv.Mikuláš de Flüe

január

Svätý Mikuláš de Flüe, ktorý žil v pätnástom storočí vo Švajčiarsku, predstavuje pre dnešnú rozvrátenú,

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku